

ČTENÍ PRO RODINY S DĚTMI

Na každou neděli a svátek během **40 dní s Bibli** je připraven program pro rodinná setkání. Tento společný čas nad Božím slovem je důležitý pro děti i rodiče. Rodiče získají příležitost společně se svými dětmi přemýšlet nad biblickým poselstvím a pomocí otázek objevovat dětské přemýšlení o modlitbě Páně. Pro děti je to důležitý čas, během něhož objevují v rozhovoru s rodiči důležitost Bible jako věrohodného svědectví o Spasiteli.

JAK ZAČÍT?

Témata se shodují s programem pro dospělé. Najděte si s dětmi společný čas ráno, po obědě, při svačině, večer apod. Vysvětlete dětem, že právě prožíváte zvláštní období roku, a proto si s nimi chcete přečíst příběhy o Božím jednání.

Předškoláci:

Přečtěte si biblické odkazy předem a dětem pouze stručně převyprávějte obsah.

Větší děti:

Pokud máte také starší děti, přečtěte společně biblický úsek pro daný den (označený tučným písmem).

PŘÍBĚH

Přečtěte dětem příběh. Čtěte pomalu a zřetelně. Příběh pokaždé ilustruje téma pro daný den pomocí příhody z běžného života dětí.

OTÁZKY

Na konci každého příběhu jsou otázky. Po přečtení příběhu se zeptejte dětí na první otázku. Pokud si nebudou jisté, pomozte jim doplňujícími otázkami, nebo jim napovězte. Nechte děti, ať nad příběhem samy přemýšlejí. Jako pomoc je pro vás pod každou otázkou napsána správná odpověď. Pokud děti odpoví pouze částečně nebo vůbec, doplňte správnou odpověď. Neříkejte jim odpovědi jako opravu, ale jako váš vlastní postřeh, vaši odpověď. Postupně projděte všechny otázky.

MODLITBA

Na závěr se s dětmi modlete. Nechte děti modlit se vlastními slovy. Dbejte na to, ať je vaše vlastní modlitba dětem srozumitelná a týká se tématu, o kterém jste mluvili. Můžete se také hlasitě modlit za své děti.

BIBLICKÝ VERŠ

V hlavičce každého dne je kurzívou uveden biblický verš, který shrnuje poselství dne. Přečtěte si ho s dětmi na závěr. Můžete jej taky napsat na kartičku a vyvěsit během týdne na viditelném místě, aby vás celý týden provázel. Povzbudte děti ať se verš naučí nazpaměť.

LUŠTĚNKY A PŘÍLOHY

Součástí programu pro děti jsou také luštěnky a obrázkové přílohy. Ty pomohou dětem věnovat se tématu 40 dní s Bibli hravou formou. Můžete je předložit dětem po společném čtení příběhu nebo kdykoli během týdne.

neděle
28. 2.

OTČE NÁŠ

Přečtete: Lukáš 11,11-13

Verš k zapamatování: Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. (Galatským 4,6)

Malý Kubík se přitulil k tatínkovi a spokojeně odpočíval. Matěj už byl na takové věci velký.

„Tatínkové jsou pro malé děti. Pro velké děti jsou tátové jenom na zlost,“ říkal si.

„I v Bibli to bylo takové divné. Proč by mu táta dával hada? A proč by měl chtít rybu? Ryby stejně nemá rád.“

Matěj prosí o jiné věci, ale ty nedostane. Prosil o iPad, ale táta mu řekl, že žádný iPod nedostane. „Asi je fakt negramotný, když řekne iPad místo iPad,“ myslí si Matěj. Prosil taky o lego robota, ale ten je prý strašně drahý. O dron už ani neprosil, to by bylo marné.

Matěj se dívá na Kubíka. Taky si pamatuje, že se rád přitulil, ale už z toho vyrostl. „Velkým dětem jsou tátové na nic.“

Samozřejmě by nechtěl bydlet pod mostem. „Ale tak hned bez rodičů nemusí být bezdomovec. Mohl by si najít nějakou brigádu. Bydlel by třeba na chatě. Mohl by tam pěstovat brambory a prodávat je. To nemůže být tak těžké. Jeden den je vykope, druhý den prodá, a pak bude mít klid.“

Za chvíli táta oba kluky zahnal do postele. „To mu jde dobře,“ zlobil se Matěj a neklidně se převaloval na posteli. Nemohl usnout. Vymýšlel, jak žít bez rodičů.

Když konečně usnul, zdál se mu divný sen.

Objevil se v cizím městě. Nic tam nepoznával. Domy byly vysoké a ulice do všech stran. Matějovi byla zima a nevěděl, kam má jít. Něco nutně potřeboval, ale nevěděl co.

Někdo Matěje odstrčil. Chtěl se bránit, ale všichni se tvářili, jako by tam nebyl. Matěj se snažil zeptat prodavačky, ale ta se pořád bavila s jinou zákaznicí. Nějaký chlap na něj: „Uhni,“ a odstrčil ho stranou.

„Prosím vás,“ zeptal se Matěj pána na zastávce.

„Dej mi pokoj,“ zavrčel chlap a otočil se.

Matěj vyběhl na ulici. Najednou byla tma. Všude v oknech se svítilo a u stolu seděly rodiny s dětmi. Běžel podél oken a všichni se na něj dívali a pak se otáčeli pryč. Jeden kluk na něj ukázal prstem, ale táta ho napomenul. Matěj zahlédl otevřené dveře. Vyběhl k nim. Už je chtěl chytit, když se s úderem zabouchly.

Matěj vyběhl ulicí a běžel ze všech sil. Byla mu zima a čím dál větší tma. Najednou ulice skončila a Matěj padal tmou dolů. Zamával rukama ... a probudil se na posteli.

Matěj rychle dýchal. Byl celý zpocený. Pomalu se rozhlédl po místnosti. Táhle spí Kubík, tady visí jeho kalhoty a za nimi je okno. Je přikrytý peřinou. Je doma. Má tady svůj pokoj, bráchu, dole je táta a máma. Je to úleva k někomu patřit.

Co znamená k někomu patřit?

Znamená to nebýt cizí. O cizí se člověk nemusí starat, ale o ty, kteří k němu patří, se stará. Kam člověk patří, tam má své místo, a i když odejde, může se zase vrátit.

K čemu bylo Matějovi dobré, že měl tátu?

Táta se o něj staral. Matěj měl kde bydlet, co jíst, táta ho učil, dával mu některé dobré věci a Matěj nebyl sám, ale patřil do rodiny. Bez táty by se ani nenarodil.

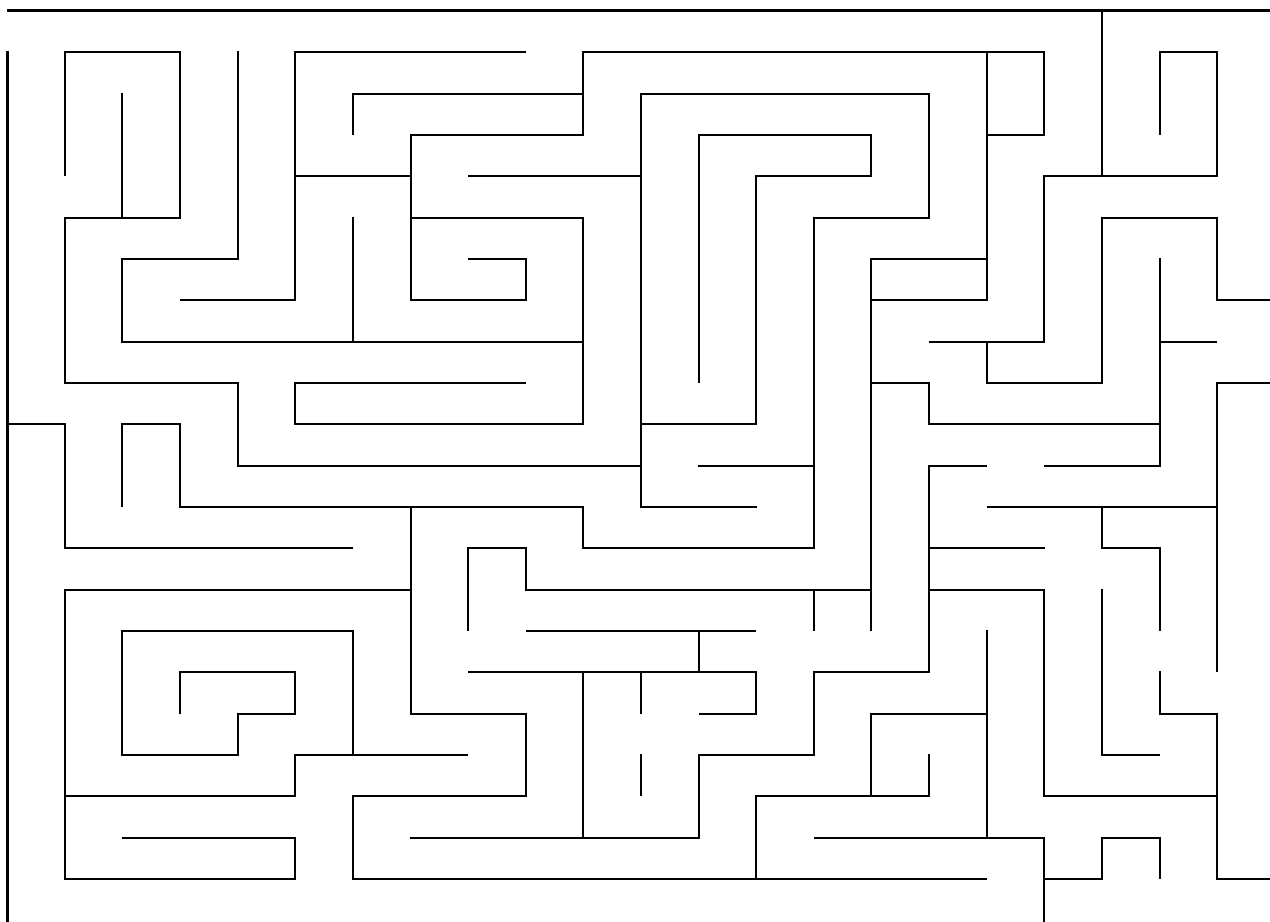
Co dělá Bůh podobně jako Otec?

Bůh se o nás stará, učí nás, pomáhá nám, dává některé dobré věci. Hlavně ale díky němu můžeme patřit do Boží rodiny a žít s ním. Bez Boha bychom ani neměli život.

Patříš Pánu Bohu? Je to tvůj Otec?

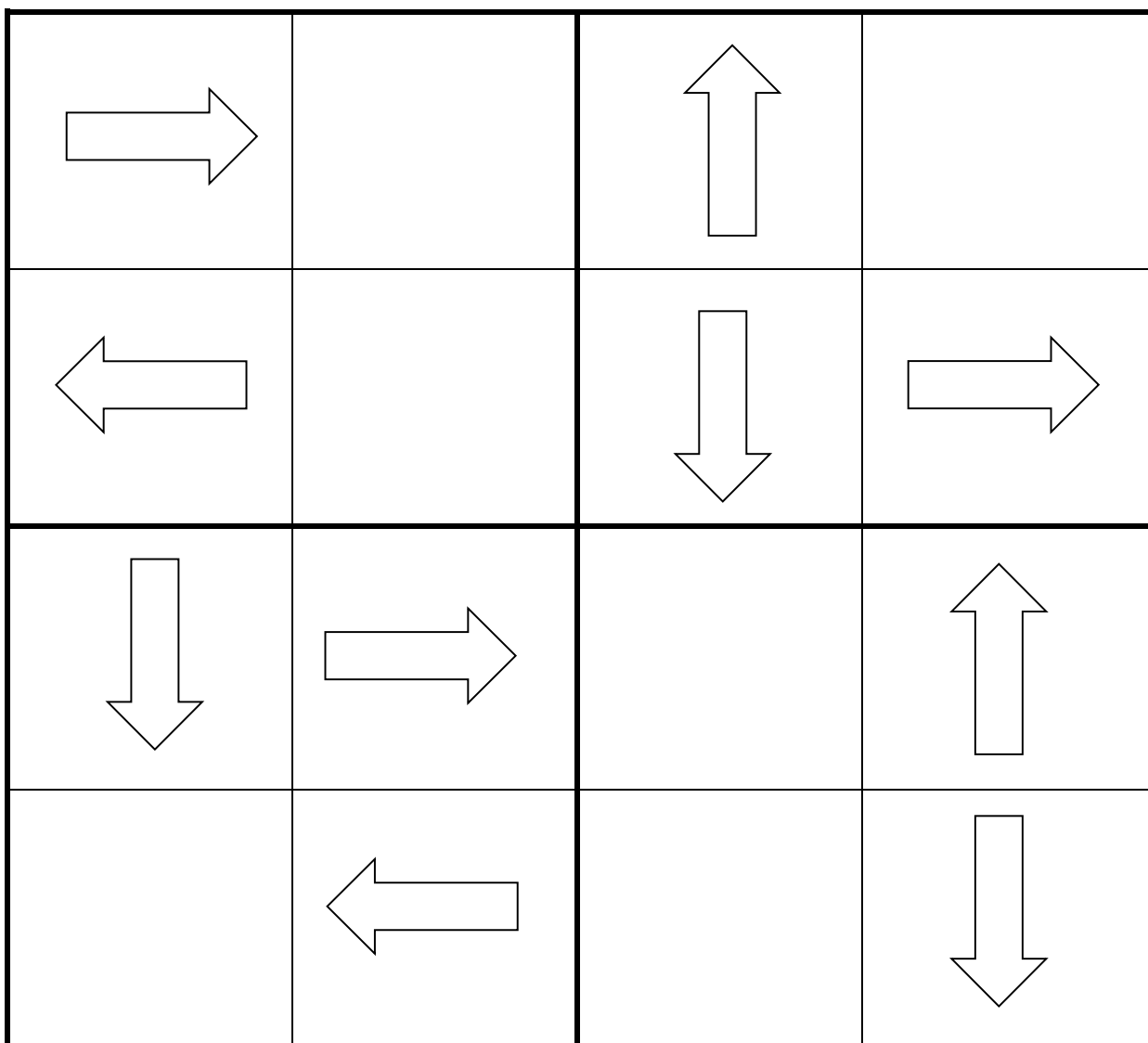
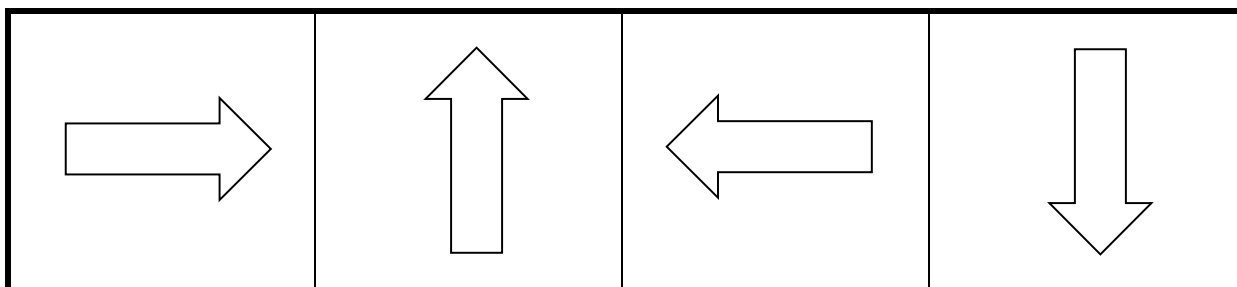
Bůh je Otec nás všech, ale kvůli hříchu jsme přestali patřit do Boží rodiny. Pokud jsi uvěřil v Pána Ježíše a prosil o odpuštění hříchů, tak tě Pán Ježíš vzal zpět do Boží rodiny a patříš tam už napořád.

Pomůžеш Matějovi najít cestu k jeho bramborám?

Směrové SUDOKU

Doplň do rámečků šipky směru tak, aby se ve sloupcích ani v řádcích neopakovaly, a aby v malých čtverečcích byly taky vždy jen jednou.

neděle

7. 3.

BUĎ POSVĚCENO TVÉ JMÉNO

Přečtete: Zjevení 4,5–11

Verš k zapamatování: Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. (1. Petrův 3,15)

To byla událost! K nim do města přijedou LUT. (Šíleně populární k-pop skupina.) Město bylo oblepené plakáty, půlka školy nosila jejich trička, nebylo před tím úniku.

Johanka samozřejmě věděla, kdo jsou LUT, ale nikdy je neposlouchala. Jaktěživo by na sebe nevezala tak zářivé žluto-růžové tričko. Vlastně trička nosila jenom na tělocvik. Jinak měla pěkné halenky a svetry.

Teď svět kolem ní zářil duhovými barvami a s holkama se nedalo mluvit o ničem jiném. E-shopy prodávaly předražené doplňky se značkou LUT a lidi to kupovali jako blázniví.

Johanka v jedné slabé chvíli slíbila holkám, že s nimi půjde před hotel, podívat se na příjezd kluků z LUT. Vůbec se jí tam nechtělo, ale kamarádky měla ráda.

Před hotelem bylo narváno. Tak narváno, že stály na konci ulice a sotva viděly hotel, natožpak co se děje před ním. Ale holky byly nadšené, že jsou součástí něčeho takového.

Dav byl plný barev a obrázků LUT. LUT byli na oblečení, taškách, vlaječkách, na brýlích. Bylo neuvěřitelné, co na sebe lidi navlečou.

„A mně jste se smáli kvůli dřevěnému křížku na krku,“ kroutí nad tím hlavou Johanka. Ten svět je divný.

Vtom se zdvihl jekot a pískání. Něco se děje. Holky nemohly vidět. Snažily se vyskakovat, ale to dělali i všichni před nimi.

„Vezmi mě na záda,“ zaječela jí Štěpánka do ucha. Johanka si myslela, že si dělá legraci, ale Štěpánka to myslela vážně. Pověsila se jí na záda, objala ji nohama, mávala a křičela jako zběsilá.

Johanka si vzpomněla, jak na bohoslužbě vedoucí chval vyzval lidi, aby se postavili. Pamatovala si, jak se strašně styděla. A jak se strašně styděla, když se v přírodovědě učitelka ptala, kdo věří ve stvoření světa. Tady se za LUT nikdo nestyděl.

Koncert proběhl úspěšně, skupina odjela a po týdnu si Johanka všimla zvláštní věci. Všechno bylo jako dřív. Holky se zase bavily o všech normálních věcech. Ve městě byly zase jiné plakáty a lidé žili své životy.

„Tak to ne,“ řekla si Johanka, „když lidé mohou bláznit kvůli LUT, kteří tu za týden nejsou, já se nebudu stydět za Pána Boha. Ten zůstává pořád a zaslouží si mnohem více chvály než oni.“

Pro začátek se v jídelně pomodlila před jídlem. Zatím potichu, ale třeba časem získá více odvahy. Najednou si uvědomila, jak moc má Pána Boha ráda.

Máš něco, z čeho umíš být nadšený, jako holky v příběhu z LUT?

(nechte děti odpovídat)

Proč v nebi neustále chválí Boha?

Protože si to Bůh zaslouží. Všichni tam mají radost, že je králem, jsou nadšení, že jsou s ním a chtějí to ukázat.

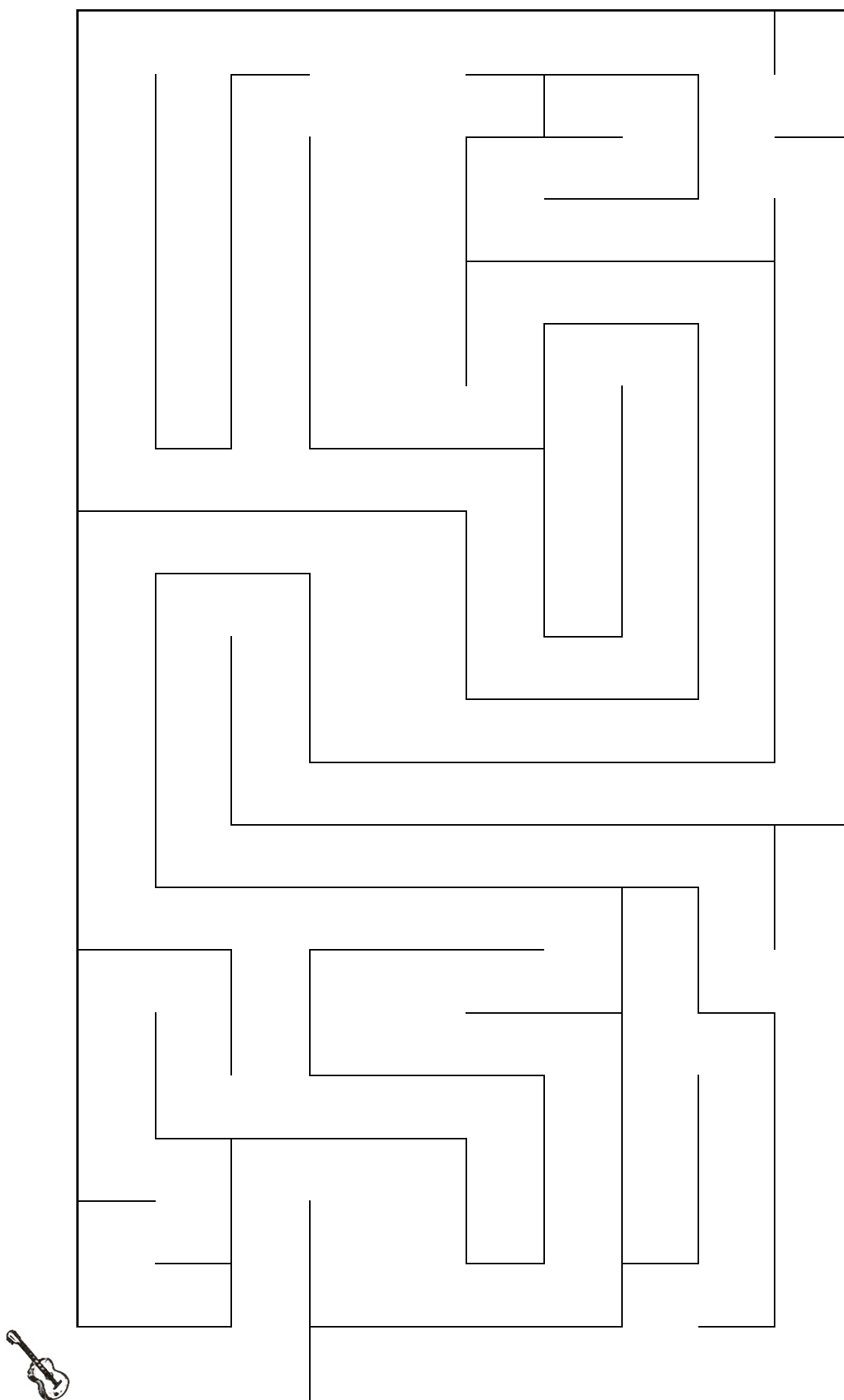
Kdo má chválit Boha? Všichni, nebo jenom někdo?

Boha mají chválit všichni. Ale kdo v Boha nevěří, nemůže se z něj radovat tak, aby ho mohl opravdu upřímně chválit.

Jak můžeš chválit Boha ty?

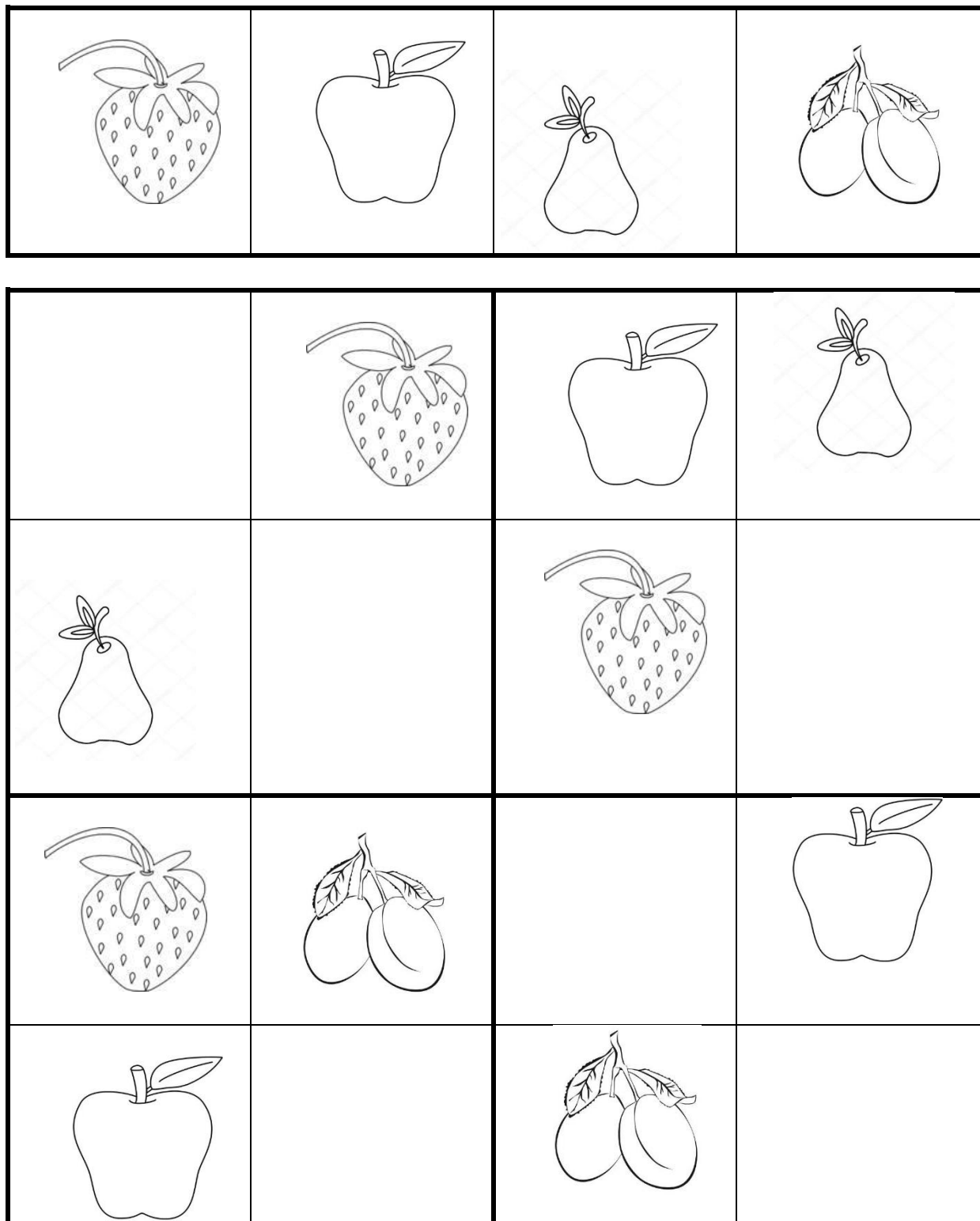
Radovat se z něj. Nestydět se za víru. Zpívat o něm. Modlit se. Chovat se tak, aby měl radost. Vyprávět o něm. Dozvídat se o něm víc z Bible. Setkávat se s ostatními, kteří mu věří.

Pomůžesh holčičce najít cestu k její kytáře?

Ovocné SUDOKU

Doplň do rámečků ovoce tak, aby se ve sloupcích ani v řádcích neopakovalo, a aby v malých čtverečcích bylo taky vždy jen jednou.

K vyluštění můžeš použít zrcátko:

Brd' posvéceno tvé jméno.

neděle
14. 3.

PŘIJĎ TVÉ KRÁLOVSTVÍ

Přečtete: Matouš 2,1–13

Verš k zapamatování: Vy však hledejte jeho království, a to ostatní vám bude přidáno.
(Lukáš 12,31)

„Tady je moje království!“ křičel Davídek a klackem označoval čáru okolo stromu.

„Nemůžeš tu mít království, když tu mám království já,“ poučoval ho starší bratr Tomáš.

„Můžu. A nešlapej mi do království,“ dupnul mu na nohu Davídek.

Tomáš brášku odstrčil a nohou zamazával označenou hranici.

„Uděláme si království jinde,“ chytala Davídka za ruku Lenička, když viděla, jak se zlobí. Ještě by z toho byla rvačka.

„Tam je taky moje království,“ zastavil je Tomáš, když viděl, že míří ke svahu.

„A kde není tvoje království?“ ptala se našťavaně Lenka.

„Celá zahrada je moje království,“ prohlásil Tomáš a rukou ukazoval všude okolo. „Řekli jsme si, že budu král, tak mě poslouchejte.“

„Ty jsi jak Herodes: ‚Tady vládnu já. Tady vládnu já. Žádný jiný král tu nebude,‘“ nadávala už Lenka.

„Asi dám zabít všechna mimina ve svém království a ty budeš první, protože tak fňukáš,“ hrozil jí Tomáš.

„Jdeme za plot,“ urazila se Lenka a vedla Davídka ze zahrady. „Uděláme si království tady.“

„Já nechci mít království s tebou. S tebou je nuda,“ protestoval Davídek.

„Tak si ho udělej, kde chceš,“ odsekla Lenka a našťavaně si zabrala levou stranu předzahrádky.

Tak zůstaly děti každý ve svém království. Chvilí nosily klacky a kameny, aby si království

ohradily. Potom už jenom tak přerovnávaly větve a nudily se.

Do toho vešel na zahradu táta. Nekomentoval, co děti dělají, ale začal tahat větve z prořezaných stromů. Vytahoval ty nejsilnější a pokládal je na zem do čtverce. Děti stály ve svých královstvích a pozorovaly ho.

První to nevydržel Davídek: „Co to děláš?“ zeptal se táty.

„Stavím hrad,“ odpověděl táta a dál se věnoval práci.

„Můžu taky?“ horlivě se natahoval Davídek.

„Tak jo,“ podal mu táta jednu z větví.

Tomáš je chvíli pozoroval. Táta pokládal větve chytře, takže brzy bylo jasné, že to bude pevný hrad.

„Tady bude brána?“ ukázal Tomáš na mezeru v hradbě.

„Jo. Tady musíme zatlouct větve a pak se tam položí takhle nahoru tady ta.“

„Já přinesu kladivo,“ odběhl do garáže Tomáš.

Než se vrátil, už se ke stavbě přidala i Lenka. Nosila placaté kameny, aby vydláždila podlahu. Za chvíli stály mohutné hradby, brána i nádvoří. Táta přinesl zahradní židli a Davídek mu přitáhl deku. Táta se posadil jako do trůnu.

„Tak milí poddaní! Teď musíme rozdělat pořádný oheň, protože vás zvou na hostinu. Budeme opékat buřty.“

„Hurá!“ zaznělo trojhlasně a Davídek skočil tátovi na klín. Nikomu nevadilo, že mají být jeho poddaní.

Co pomohlo dětem, že se přestaly hádat?

Přidaly se ke společné stavbě s tátou. Protože pracovaly podle táty, tak se spolu nehádaly, ale přemýšlely, jak by pomohly.

Proč se děti přidaly k tátovi?

Protože jeho stavba byla lepší a byla zajímavá. Samy se pohádaly a pak se nudily.

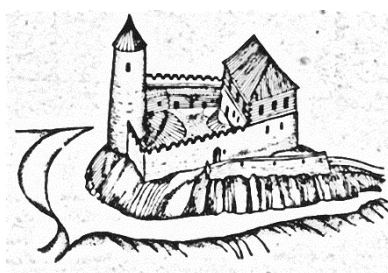
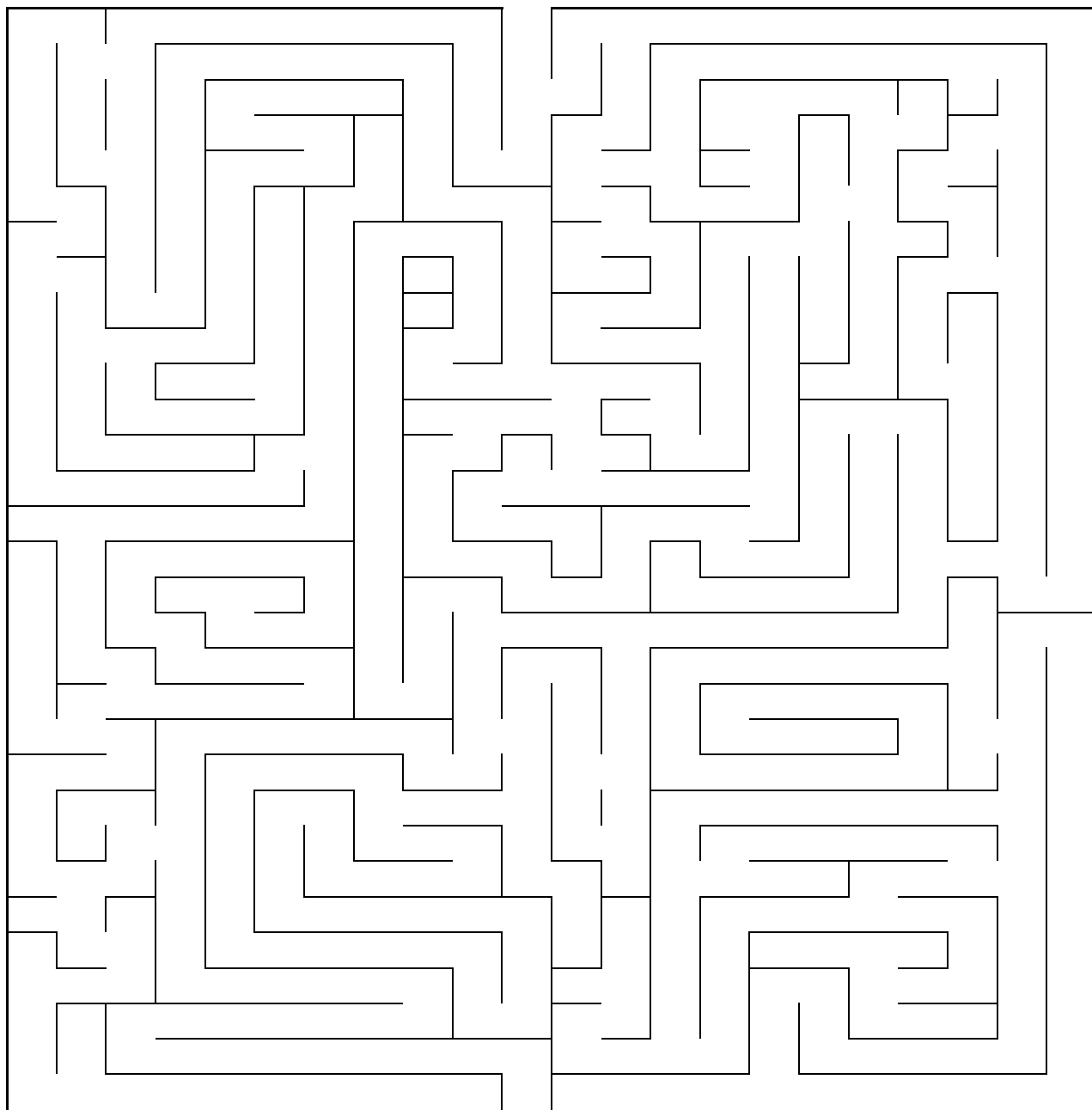
Proč je lepší přidat se do Božího království?

Protože jeho plány jsou lepší a zajímavé, a když ho lidé poslouchají, tak spolu nebojují, ale spolupracují.

Kde je Boží království?

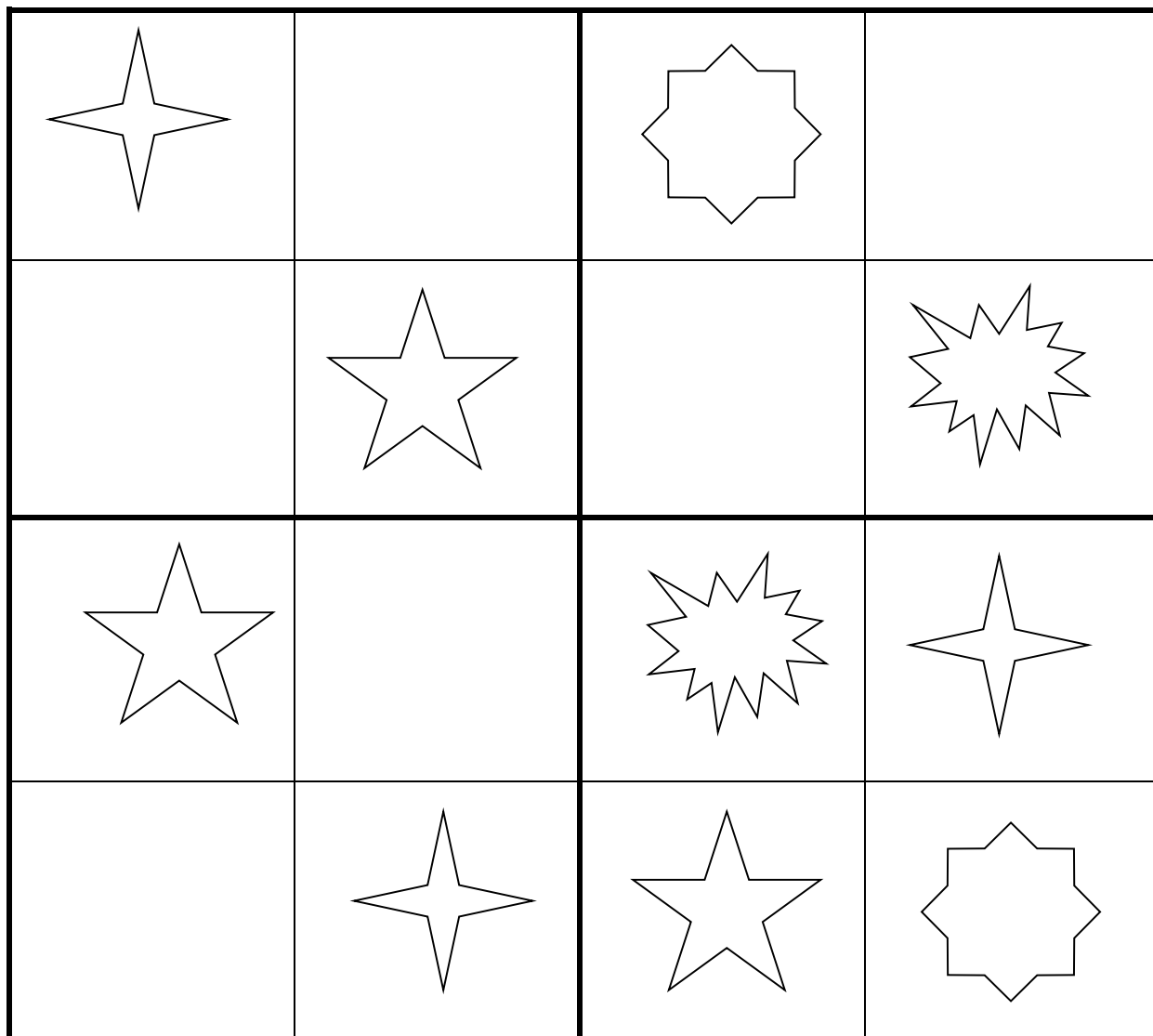
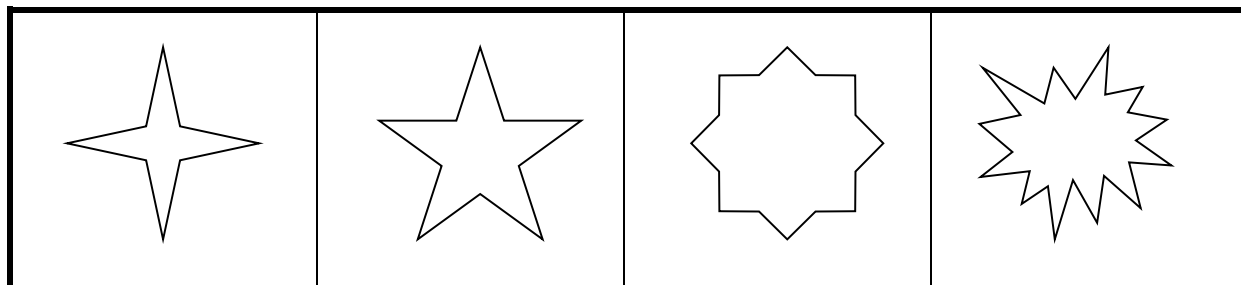
Všude tam, kde vládne Bůh. V nebi je Boží království úplně všude. Na zemi je tam, kde lidé poslouchají Boha. Když budeš poslouchat Boha, budeš žít v Božím království.

Najde rytíř cestu na svůj hrad?

Hvězdné SUDOKU

Doplň do rámečků hvězdičky tak, aby se ve sloupcích ani v řádcích neopakovaly, a aby v malých čtverečcích byly taky vždy jen jednou.

Co máme podle Pána Ježíše hledat především? (samohláskám případně doplňte čárky)

Dokážete vylúštit túto tajemnú zprávu za pomoci tabulky?

↻ ↺ ✦ ✨ ↓ 📦 ⊗ ↕ ⚙️ 🔄 ⬆️ 🌙 ♥️ ⊗ 📦 📦 ⊗ ✨ ,

📦 📦 ↻ ↺ 📦 ↔ 📦 ⊗ ⬆️ ⊗ 😊 🌙 ↔

✨ ↻ ⚙️ ♥️ ⊗ ↻ ↔ ↻ ✨ ,

📦 ↻ ⚙️ ✨ ↻ ↻ ⊕ ↔ ↻ ✨ .

A	↻		J	✨		R	🔄
Á	⬆️		K	⚙️		Ř	↻
B	↻		L	🌙		S	📦
Ď	↓		M	↻		T	📦
E	↔		N	↻		Ů	😊
É	↕		Ň	↻		V	⊗
I	✨		O	♥️		Z	⊕
Í	✨		P	↻			

neděle
21. 3.

NÁŠ DENNÍ CHLĚB DEJ NÁM DNES

Přečtete: Matouš 6,31–32

Verš k zapamatování: Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? (Matouš 6,26)

Truhlářovi si nedělali starosti, co budou jíst a pít. Měli chipsy, křupky a piškoty pro malou Lulu. Cestou se staví do McDonaldu. Vraceli se z dovolené u moře a byli odpočatí a spokojení.

Rebeka se na cestu netěšila. Seděla vzadu s Tiborem a Ludmilkou. Tibi neměl trpělivost a vždycky začal být protivný.

„Rebeko, tak si něco zahrajte,“ napomínali je pak rodiče. Bylo na ní, aby zabavila Tibora a pořád něčím krmila Lulu, která byla v klidu, jen když spala, nebo jedla.

První část cesty byla klidná. Rebeka poslouchala hudbu, Tibi koukal na film a Lulu žmolala piškoty.

Pak zastavili na benzínce. Tiborovi skončil film, a tak začal zlobit Lulu. Podával jí piškoty a ona se je snažila nacpat všechny do pusy.

„Vždyť se udává,“ naštvála se Rebeka a vytrhla mu sáček z ruky. Naneštěstí se při tom sáček roztrhl a piškoty se vysypaly na parkoviště.

Tibi si vytáhl Pringles, rodiče se vrátili a cesta pokračovala. Lulu snědla půl balíčku křupek, Tibi dojedl poslední chips a začal kopat do sedačky.

Máma pustila hudbu víc nahlas a začala zpívat. To už Rebeka věděla, že to za chvíli přijde. A měla pravdu.

„Rebeko, tak si něco zahrajte,“ ozval se táta a dál se věnoval řízení.

Rebeka nabízela hry, ale Tibi všechny odmítal. Věděla, o co mu jde. Chce půjčit její mobil. Naštvaně mu ho vrazila do ruky.

Jejich auto se zařadilo do kolony a zastavilo. Lulu začala křičet. Rebeka jí strčila křupku.

„Nedávej jí ty křupky Rebeko,“ Máma se otočila dozadu a vzala Lulu křupku. Lulu se rozkřičela.

„Kde jsou piškoty?“ sháněla se máma.

„Už nejsou,“ oznámila Rebeka a snědla poslední tři křupky. Už taky měla hlad.

„Piškoty už nejsou Lulu; tak třeba spinkej.“ Máma zahoupala autosedáčkou a otočila se. Lulu kopala nohama a pokračovala v křiku. Rebeka se jí snažila utišit. Klimatizace hučela naplno a auto se pomalu posouvalo v koloně.

„Tak jí dej tu křupku,“ rezignovala máma.

„Už taky došly,“ zamávala Rebeka prázdným sáčkem. Máma si povzdechla. Lulu křičela.

„Nemůžeš jí něco dát?“ obrátila se máma na Rebeku. Ta se chvíli hrabala ve hrách a pak podala Lulu krabičku od kvarteta. Lulu jí strčila do pusy a naštvane zahodila.

„Já mám hlad,“ vynořil se od hraní Tibi.

„Tak to si počkáš. Tímhle tempem budeme na hranicích tak za tři hodiny,“ odpověděl táta.

Rebeka viděla mámin zděšený výraz. Tibi se ponořil do hraní. Máma si odepla pás, aby lépe dosáhla dozadu.

Rebeka i máma se snažily zabavit Lulu, ale ta se kroutila a křičela. Bylo horko. Auto se pomalu posouvalo.

„Mami, ať už je ticho,“ stěžoval si Tibi. „Já mám hlad,“ dodal, když viděl mámin výraz.

„To my všichni,“ ozval se táta s Rebekou naráz.

„Nemůžeme někde zastavit?“ nedal pokoj Tibi.

„Rozhlédni se kolem,“ zamával rukama táta.

„Tak zajdi nakoupit,“ dožadoval se Tibi.

„Jen prosím!“ máchl rukama táta, otevřel dveře a hnal se vytáhnout Tibiho ven.

„Náš denní chléb dej nám dnes...“ Rebece se najednou vybavila slova modlitby Páně. Ještě nikdy předtím je nemyslela tak vážně.

„Mister, mister!“ Z vedlejší dodávky se vykláněl cizinec a mával na tátu bagetou v celofánu. Táta se otočil a pán mu začal okénkem podávat další bagety a balenou vodu. Vykládal přitom cosi nesrozumitelným jazykem a máchal rukama k jejich autu.

Kdy jsi zažil největší hlad?

(nechte děti odpovídat)

Je třeba se modlit za chléb, když si všechno potřebné koupíme?

Ano. Jenom Bůh dává úrodu na poli a zdraví rodičům, aby mohli vydělat peníze na jídlo.

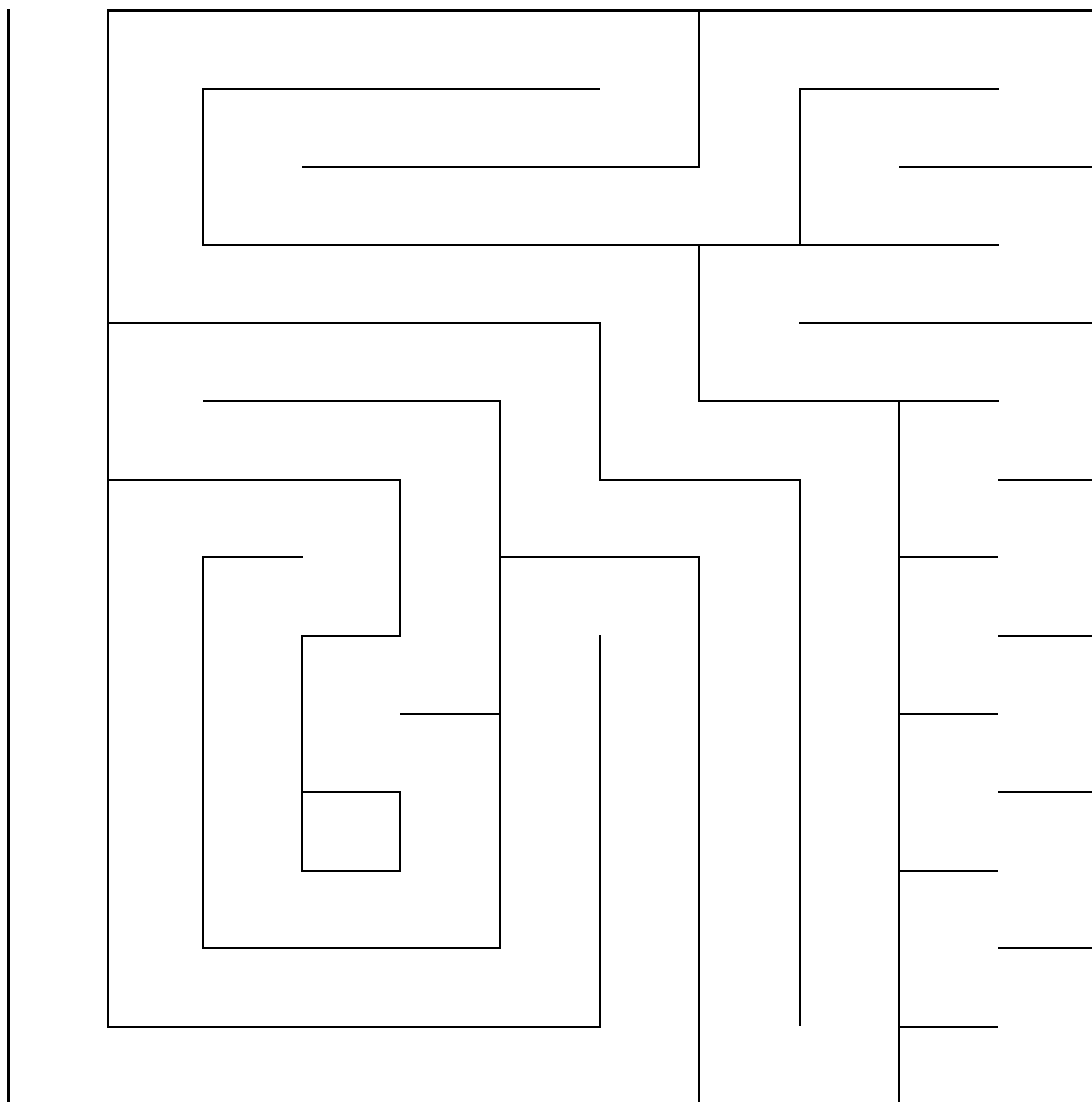
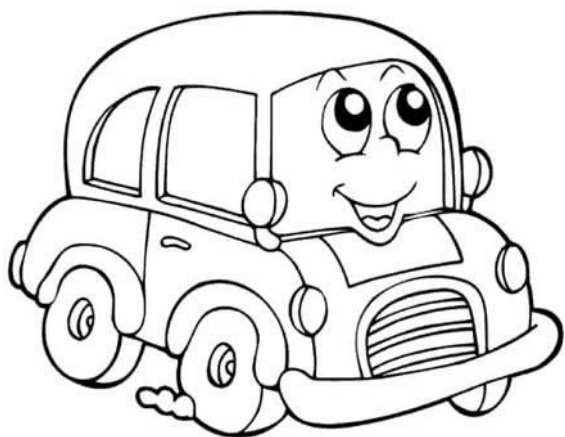
Bylo správně, že si Truhlářovi nedělali starosti, co budou jíst?

Ne. Nedělali si starosti, protože si mysleli, že jídlo je samozřejmé, ne proto, že by důvěřovali Bohu.

Co kromě chleba potřebujeme každý den?

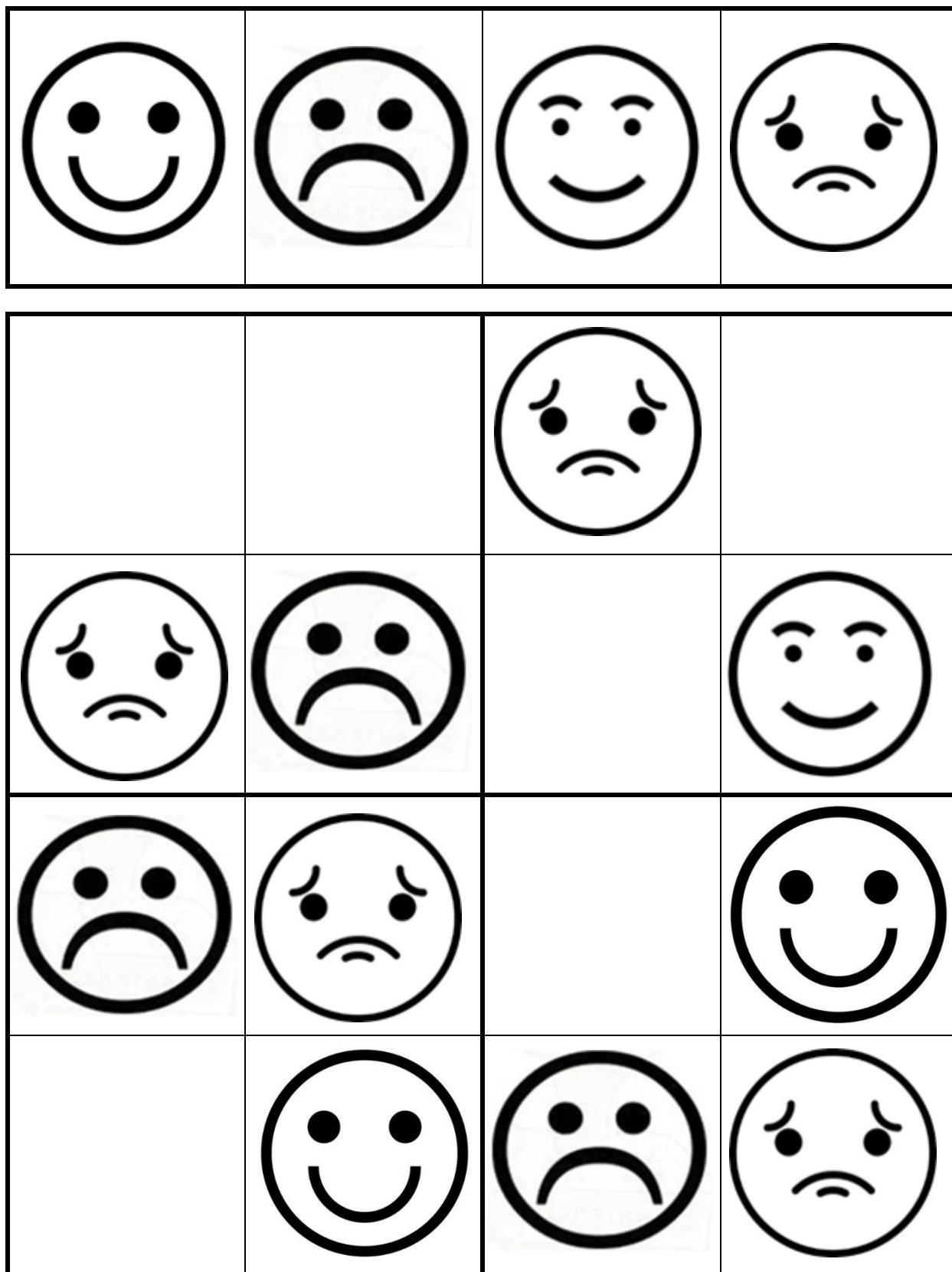
Čerstvý vzduch, zdraví, bezpečí, bydlení ...

Najdeš s autíčkem tu správnou cestu na dovolenou? Vymaluj ho, ať je cesta veselejší.

Smajlíkové SUDOKU

Doplň do rámečků obličejů tak, aby se ve sloupcích ani v řádcích neopakovaly,
a aby v malých čtverečcích byly taky vždy jen jednou.

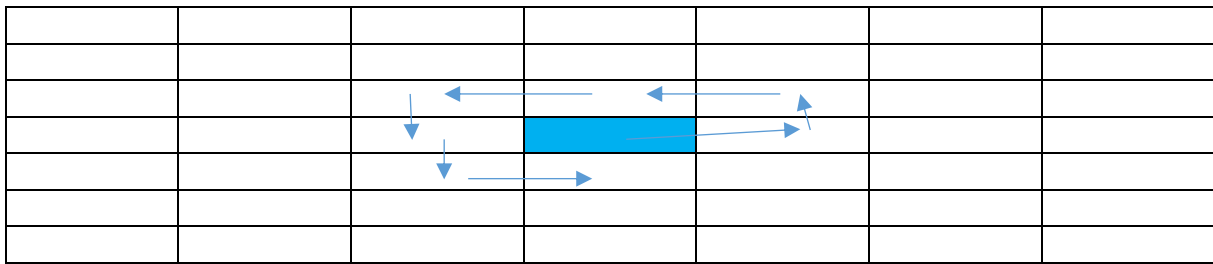

Vyškrtej všechna V,O,X

NVXVÁXŠVXODXE VNONXOÍOXVCXHV LXÉOBXXDOEVJV VNOÁOMXXD
VNOEXS.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?
(Vylušti podle nápovědné tabulky dole)

Y	M	É	L	B	O	R	P	,V	Ě	D
V	U	B	E	Ř	T	O	P	É	R	O
E	J	I,	C	Ě	V	Í	N	V	E	Í,
Š	E	A	L	D	O	M	E	O	T	N
K	M	L	I	M	E	Ž	S	CH	K	E
O	E	E	T	E	M	Ů	E	U	É,	L
L	K	I	N	A	M	Á	M	D	N	D
E	Ž	Z	E	J	E	N	Z	A	J	Y
A	I	A	T	Y	O	B	Y	Č	E	B
D	V	O	T	U	-	J	Í	D	L	O,
A	L	Š	Í	V	Ě	C	I.			

Vybarvi podle čísel: 5 hnědá

0	0	0	5	5	5	5	5	5	5	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		
0	5	5	5	5	0	0	5	5	5	5	5	5	5	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
5	5	5	0	0	5	5	5	0	0	0	5	5	5	5	5	0	0	0	0	0	0	0	0	
5	5	0	5	5	5	0	0	5	5	5	5	0	0	0	0	5	5	5	0	0	0	0	0	
5	0	5	5	5	0	5	5	5	0	0	0	0	0	0	0	0	5	5	5	0	0	0	0	
5	0	5	5	0	5	5	5	0	5	0	0	0	0	0	5	0	0	0	0	5	5	0	0	
5	5	5	0	5	5	5	0	0	0	0	0	5	0	0	0	0	5	0	0	0	5	0	0	
5	5	5	0	5	5	0	0	5	5	0	0	0	0	0	5	0	0	0	0	0	0	5	0	
0	5	5	5	5	0	0	0	0	0	0	0	5	0	0	0	0	0	0	5	0	0	5	5	0
0	5	5	5	0	0	5	0	0	5	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	5	0
0	0	5	5	0	0	0	0	0	0	0	0	5	0	0	5	0	0	0	5	0	0	0	5	0
0	0	0	5	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	5	5	0
0	0	0	0	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	0	0
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

neděle
28. 3.

ODPUŠŤ NÁM NAŠE VINY

Přečtěte: Lukáš 15,11–24

Verš k zapamatování: Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. (1. Janův 1,9)

Zdenda pustil teplou vodu proudem a postupně smýval z kamene všechnu špínu. Kámen si měl připravit už doma, ale zapomněl na to. Sebral proto jeden cestou do školy a využil velkou přestávku, aby si kámen umyl.

Většina dětí byla venku na dvoře. Zdendovi ale nikdo nebránil vrátit se do třídy, protože byl hodný a učitelé s ním neměli problém.

Zdenda si přidal na ruku mýdlo a vtom mu kámen vyklouzl z rukou. Bouchlo to, a když kámen chytil, na umyvadle byla prasklina. Zdenda po ní přešel rukou. Byla tam černá dírka a kolem ní se šířily praskliny.

Zdenda zčervenal leknutím. Rozbil umyvadlo. Teď se bude muset přiznat. Opláchl kámen od mýdla a položil pod lavici. Akorát si utřel ruce, když z chodby uslyšel hluk. Přestávka končí.

Zdenda se posadil do lavice. Báł se, co se bude dít.

Děti se hrnuly do třídy. Některé si umývaly ruce, ale nikdo si praskliny nevšiml. U umyvadla vznikla tlačnice. Kluci se strkali. Do chumlu dětí vběhl Nikolas a všechny přitlačil na umyvadlo. Kristián vzal tekuté mýdlo, že mu ho za trest strčí na hlavu. Nikolas se bránil. Vznikla bitka. Nikolas vyrazil Kristiánovi nádobu s mýdlem z ruky, a ta spadla do umyvadla. V té chvíli do třídy vešla učitelka.

Hanka zvedla nádobu s mýdlem. „Paní učitelko, tady je prasklina,“ hlásila okamžitě.

„To Kristián s Nikolasem,“ žalovaly hned některé děti.

„Oni se tu rvali.“

„A hodili s tím mýdlem.“

„To si zaplatí.“

Paní učitelka se podívala na umyvadlo, vynadala Kristiánovi s Nikolasem a ti museli přinést žákovské knížky.

Zdenda seděl v lavici a červenal se. Věděl, že by se měl přiznat. Ale nic pro to nedělal. Stačilo zůstat sedět a bylo to na Kristiána s Nikolasem.

Celý den byl Zdenda nervózní. Cestou domů mudroval: „Já jsem to na nikoho nehodil. To oni to svedli na Kristiána s Nikolasem. A ti jsou stejně zvyklí. Mají průšvih každou chvíli.“

Všechno by mělo být v pořádku, ale Zdenda byl neklidný.

Večer si četli s rodiči z Bible příběh o marnotratném synu. Zdenda poslouchal jenom tak na půl ucha. Myšlenkami byl stále u praskliny v umyvadle. Najednou ho zarazila slova: „Otče, zhřešil jsem.“

Zdendy se nikdy příběh o marnotratném synu moc netýkal, ale najednou tam slyšel znovu a znovu: „Otče, zhřešil jsem.“

Zdenda se v duchu pomodlil: „Bože Otče, zhřešil jsem.“ Naráz ho zavalila úleva. Konečně, po celém dni napětí. Ale vzápětí si uvědomil, co bude muset udělat teď.

Jaký hřích udělal Zdenda?

Nepřiznal se a nechal tu prasklinu svěst na kluky. To, že rozbil umyvadlo, byla nehoda, ne hřích.

Co bude muset udělat Zdenda teď?

Bude se muset ve škole přiznat, že to umyvadlo rozbil on.

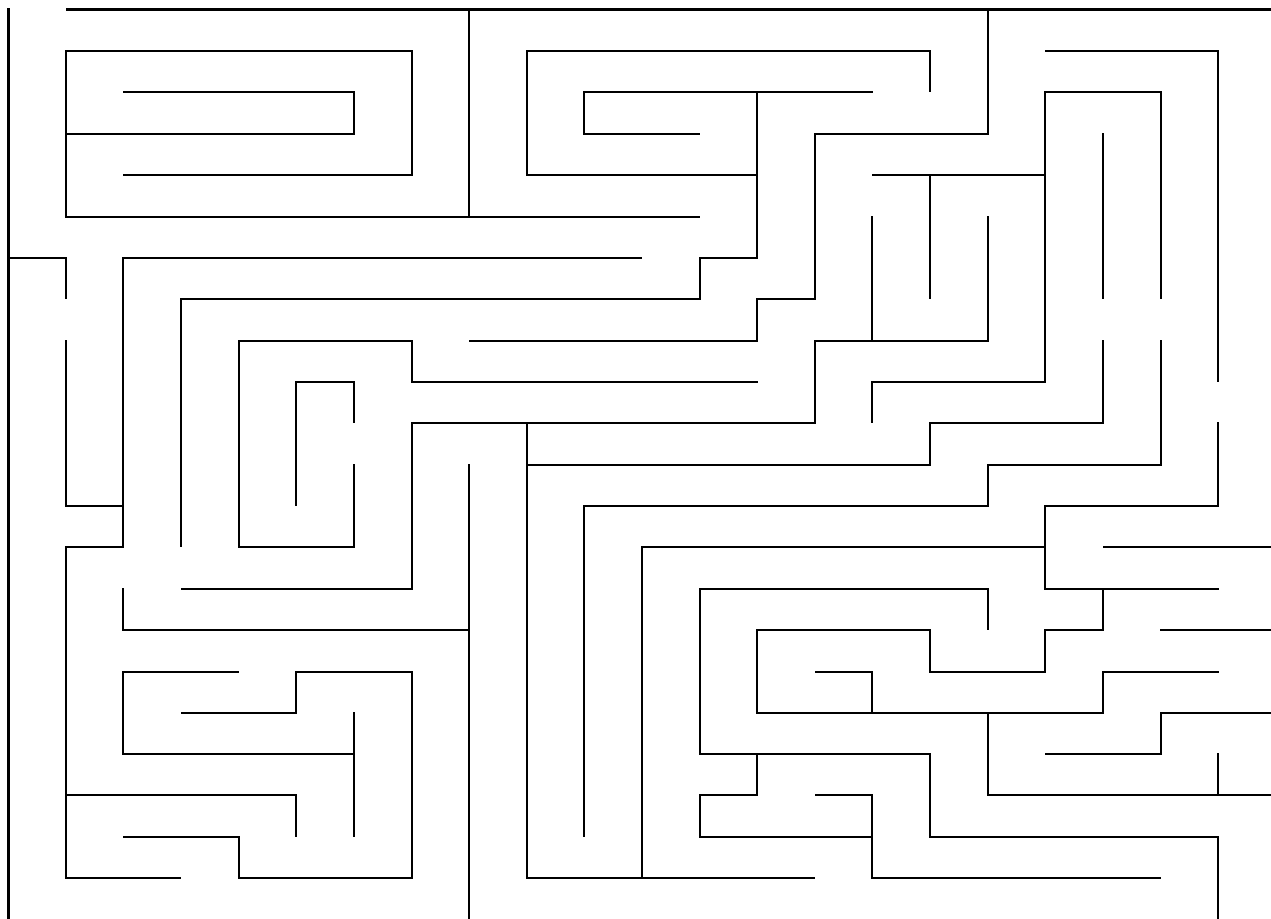
Co když se Zdenda nepřizná? Bůh už mu přece odpustil, ne?

Bůh mu odpustil. Ale když se Zdenda nepřizná, bude mít hřích znovu, že se nepřiznal, když mohl. Hřích mu pak bude překážet a nebude mít takovou radost od Boha.

Potřeboval bys něco přiznat?

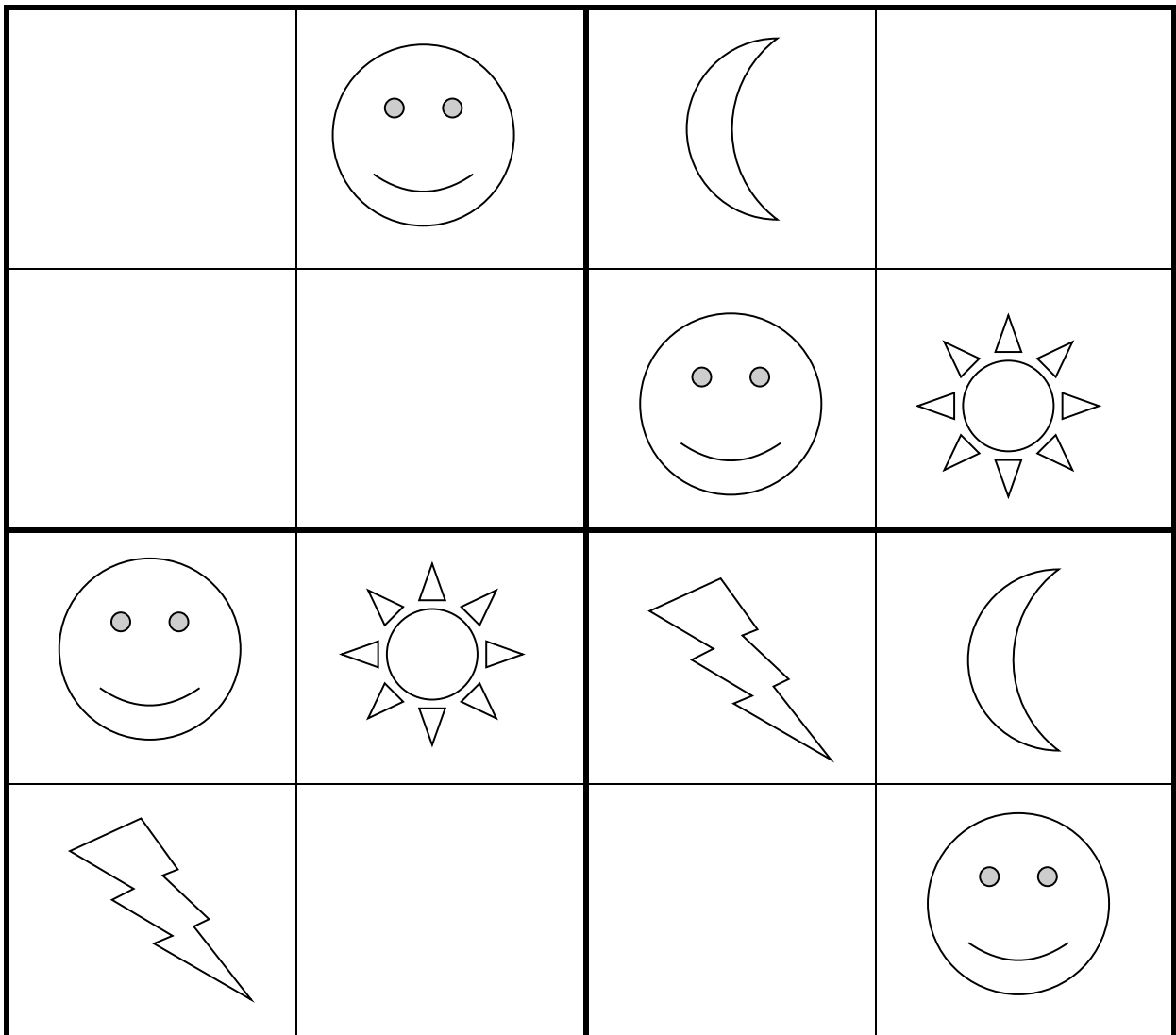
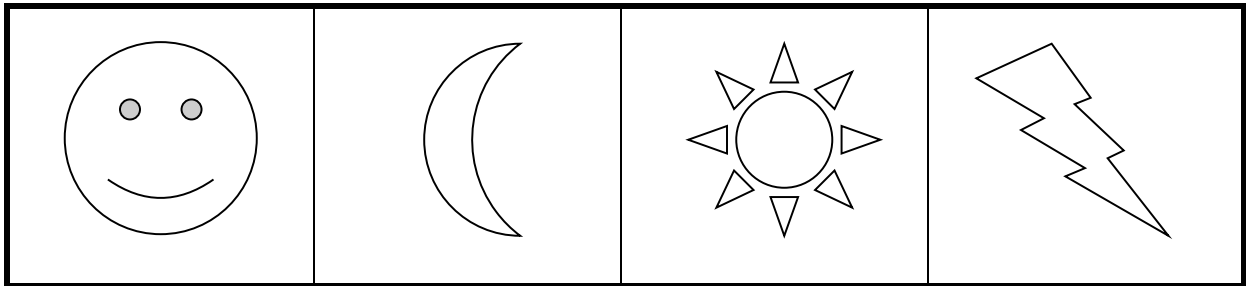
(dejte dětem příležitost přemýšlet a mluvit)

Dostaneš kamínek pro Zdenku včas do školy?

Obrázkové SUDOKU

Doplň do rámečků obrázky tak, aby se ve sloupcích ani v řádcích neopakovaly,
a aby v malých čtverečcích byly taky vždy jen jednou.

Dokážete vylústit tuto tajemnou zprávu za pomoci tabulky?

♥ ♥♥♥♥♥♥♥ □♥♥

□♥♥♥♥♥♥♥,

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥,

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥.

A	♥		K	♥♥♥		S	♥♥♥
Á	♥♥		L	♥♥♥		Š	♥♥♥
D	♥♥		M	♥♥♥		T	♥♥♥
E	♥♥		N	□♥		Ť	♥♥♥
Ě	♥♥		O	♥♥		U	♥♥
I	♥♥		P	♥♥♥		V	♥♥♥
J	♥♥♥		R	♥♥		Y	♥♥

pátek
2. 4.

NEVYDEJ NÁS V POKUŠENÍ

Přečtete: Matouš 4,1-11

Verš k zapamatování: *Bďte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. (Marek 14,38)*

„Lucko, já tě přetrhnu,“ zlobila se máma.

Lucka u snídaně pořád usínala. Všem bylo jasné proč. Celou noc hrála Fortnite. Právě kvůli tomu nemá svůj vlastní mobil. A mamky mobil má zakázaný.

Tohle už jednou Lucka udělala, a právě kvůli tomu dostala všechny ty zákazy. Máma si zaheslovala mobil a počítač se přesunul do obývacího pokoje.

Lucka vůbec neměla v plánu neposlechnout, ale nějak se to stalo. Zpočátku jenom pokukovala po mobilu. Mamka měla ve zvyku odkládat ho na komodu a zapomínat ho tam. Lucka si všimla, že tam mobil často zůstává i přes noc, protože ráno tam ležel stejně jako večer se všemi notifikacemi. Ale věděla, že je mobil zaheslovaný.

Jak čas běžel, mamka začala být málo opatrná a zadávala pin i před Luckou. Měla takový ten kód, jak se musí několik teček spojit ve správném pořadí. Jednou v obývacímu pokoji Lucka zahlédla skoro celý tvar.

Nejprve si říkala, že je to jedno. Stejně ho nepoužije. Pak ale byla strašně zvědavá, jestli to ví správně. Při jedné příležitosti kód vyzkoušela, ale nebyl správný.

Lucka si oddechla. Alespoň se zbavila pokušení. Pořád nemůže mobil použít. Jenže večer nad tím znovu přemýšlela. Začátkem tvaru si byla jistá, takže špatně má jenom konec. Kdyby vyzkoušela pár možností, určitě na správný tvar přijde.

Další den šla Lucka ze školy celá napjatá. Chystala se vyzkoušet mámin pin. Posedávala

v obývacímu pokoji a kuchyni, aby vyčíhala příležitost. Jenže máma zrovna pekla podle receptu a pak si začala psát přes Messenger, takže si s sebou mobil vzala i na záchod.

Večer si Lucka řekla sama pro sebe: „Asi to bylo znamení, že to nemám zkoušet,“ a spokojeně usnula.

Druhý den ale už zase pospíchala ze školy a sledovala mobil. Nemohla odolat nutkání pin vyzkoušet.

Sotva máma odešla na záchod, Lucka popadla mobil a zkoušela pin. Byla tak rozrušená, že prvně zadala úplný nesmysl. Druhý pokus byl také nesprávný. Napotřetí ale mobil odemkla.

Lucce se rozbušilo srdce a ruce se jí zpotily. Zná pin! Rychle položila mobil a vtom vešla máma.

„Co tam děláš Lucko?“ ptala se hned.

„Hledám něco k jídlu,“ zalhala honem Lucka.

Večer Lucka nemohla usnout. Zná mámin pin. Samozřejmě ho nechce použít, ale mohla by.

Lucka se převalovala na posteli. Už byla dávno tma. Všichni šli spát. Lucka vstala, že půjde na záchod. Cestou se jenom podívá, jestli máma nechala mobil na polici. Jenom se podívá.

Lucka nahlédla do kuchyně a mobil tam byl. Řekla si, že ještě jednou zkusí pin a půjde spát. Když vyzkoušela pin, řekla si, že se jenom podívá, jestli má máma ještě nainstalovaný Fortnite. Měla. Lucka ho spustila.

A pak najednou bylo to ráno. Lucka vůbec neměla v plánu neposlechnout, ale stalo se to. Asi vůbec neumí odolávat pokušení.

Podařilo se ti někdy odolat pokušení? Jak jsi to udělal?

(nechte děti odpovědět)

Co udělala Lucka špatně?

Pořád myslela na mobil a hraní, i když chtěla poslouchat. Protože pořád myslela na to, jak by mohla hrát, nakonec podlehla všem pokušením.

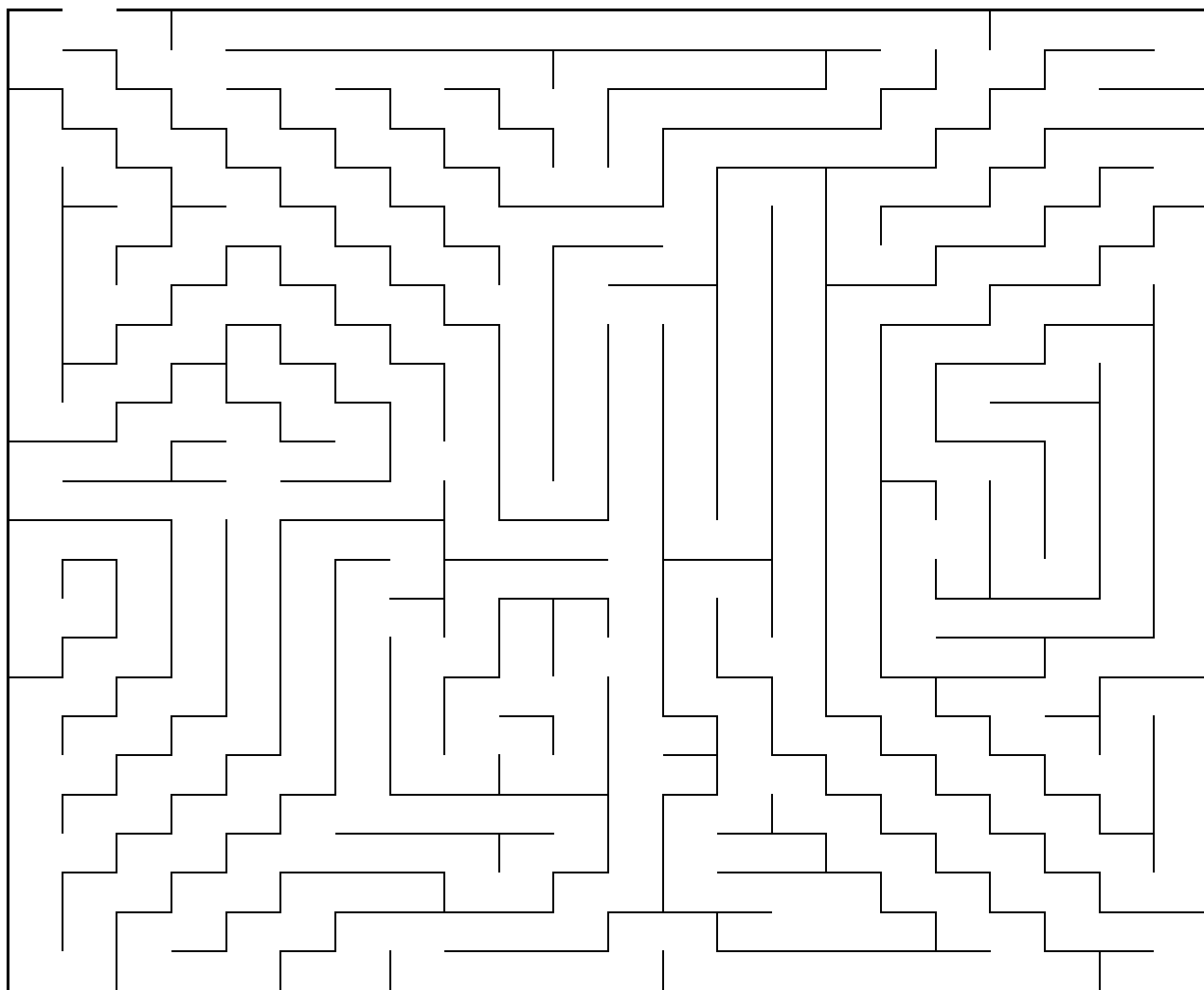
Co udělal Ježíš jinak než Lucka, když měl pokušení?

Nezačal o něm přemýšlet a hned řekl, co je správné. Ježíš myslel na to, co má dělat, místo toho, co nesmí.

Jak by mohli rodiče pomoci Lucce odolávat pokušení?

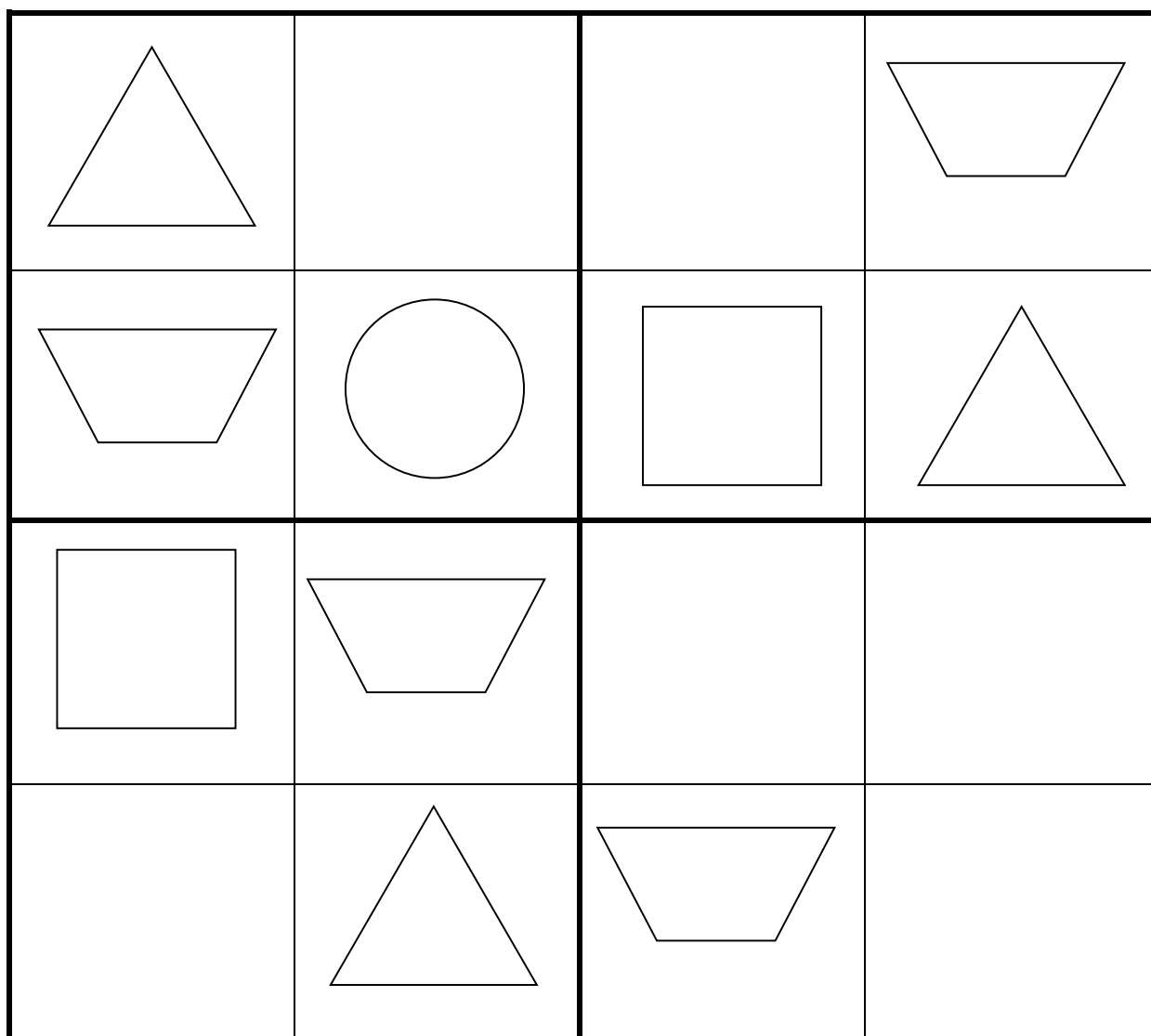
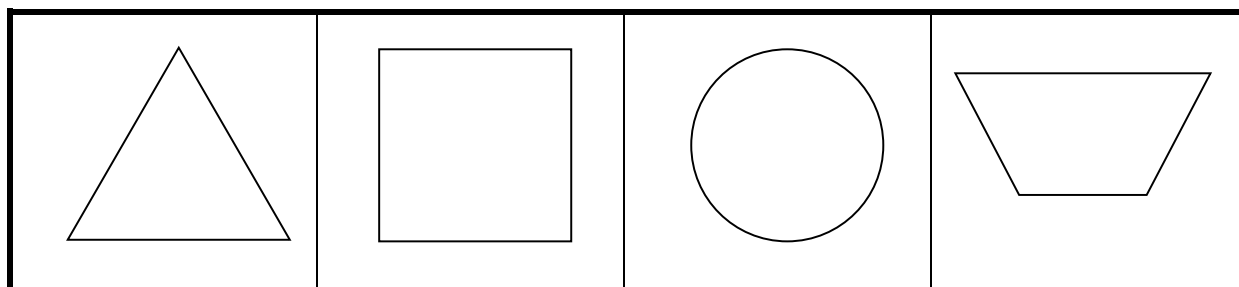
Pravidelně s Luckou mluvit o tom, co ji láká. Modlit se s Luckou za ochranu před pokušením. Naučit ji užitečné věci, na které si mobil může půjčit. Nepřidávat další tresty, když se Lucka přizná.

Pomůžеш najít Lucince cestu k její snídani?

Geometrie SUDOKU

Doplň do rámečků geometrické tvary tak, aby se ve sloupcích ani v řádcích neopakovaly, a aby v malých čtverečcích byly taky vždy jen jednou.

Znáš všechny tyto tvary?

Čti po řádcích – vždy nejdříve červená písmena, pak modrá:

AA NL EE VV YY DS EV JO NB AO SĎ VN PÁ OS KO UD ŠZ EL NÉ ÍH O
NI EM B O OC ŤI TS VL ÉÁ JV EA SN TA KV RĚ ÁK LA OM VE SNT V Í

neděle

4. 4.

NEBOŤ TVÉ JE KRÁLOVSTVÍ I MOC I SLÁVA

Přečtete: Matouš 28,1–20

Verš k zapamatování: Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. (Koloským 2,15)

Rodiče byli pozvaní na ples. Jana a Ben budou poprvé sami doma až do noci. Maminka jim všechno přichystala a oba rodiče dětem stokrát zopakovali, co mají dělat, co nesmí a kdy jít spát.

Jana a Ben všechno zvládali skvěle. Ben studoval encyklopedii a Jana si dodělala úkoly. Potom se společně navečeřeli.

Po večeři se jim ale nechtělo spát.

„Podíváme se na film,“ navrhla Jana.

„OK,“ souhlasil Ben.

Nachystali si křesla v obývací kůlně a Jana se schválně přihlásila na rodičovský účet na Netflixu, i když měli svůj dětský účet.

Rodiče měli mezi doporučenými filmy samé nudné věci. Jana otevřela menu „žánry“ a projížděla položky: „Podíváme se na akční film? Nebo na komedii? Nebo romantickou komedii?“

„Nebo filmy pro dospělé?“ dělal si legraci Ben.

„Fuj ty sprostáku,“ bila ho ovladačem Jana.

„No tak na filmy pro pamětníky,“ dobíral si ji Ben, „stará jsi na to dost.“

„Ne, vážně, tak dáme romantickou komedii?“ ignorovala jeho komentář Jana.

„To radši horor,“ ušklíbl se Ben.

„No tak horor,“ souhlasila Jana a potvrdila volbu.

Titulní obrázky byly dost strašidelné, ale Jana je rychle projížděla. Zastavila se na obrázku zářící chaty v tmavém lese.

„Nic netušící dívka odjíždí na dovolenou do opuštěné chaty, ale tam už na ni cosi čeká...“ četla Jana z popisu filmu.

„To by šlo, ne?“ otočila se na Bena.

„To by šlo,“ přikývl Ben, i když se cítil divně.

Zpočátku byl film veselý a Ben se uvolnil. Cítil se fajn. Pak přišel první strašidelný okamžik a Jana i Ben zatínali prsty do křesla. Sotva to přešlo,

děti se na sebe usmály, jako by si říkaly: „To zvládneme. Nebudeme se bát.“

Za chvíli se ale ve filmu objevovaly další a další strašidelné záběry, duchové, mrtvoly, krev a křik. Jana i Ben seděli v křeslech a skoro ani nedýchali. Když se film v půlce zasekl a začal se načítat, skoro ulehčeně se na sebe podívali.

„Půjdeme spát, ne?“ navrhla Jana.

„Stejně už je dost hodin. Naši se pak vrátí,“ souhlasil Ben.

Vyčistili si zuby a ulehli do postele. Ben nemohl spát. Když zavřel oči, viděl strašidelné záběry z filmu. Když oči otevřel, viděl, jak se ve stínech něco hýbe. Měl pocit, že někdo chodí za oknem. Snažil se zůstat ležet, ale nevydržel to.

Za oknem nic nebylo. Ben si vynadal, že se bojí, a šel si lehnout. Pořád ale nemohl spát.

Ben se otáčel sem a tam, až trochu usnul. Hned se mu zdálo, že do jeho pokoje vešla černá ozbrojená postava a natahuje se k němu.

„Ne!“ probudil se Ben a rychle rozsvítil lampičku. Báł se a věděl, že potřebuje pomoc.

„Pane Ježíši, prosím tě, ochraňuj mě před zlým a odpusť mi, že jsem se koukal na horor,“ modlil se Ben a zdálo se mu, jako by v místnosti přibývalo světla. I když zhasnul lampičku, v místnosti sice byla tma, ale taková normální, jakoby čistá, a Ben usnul.

„Jak ses vyspal?“ šklebila se na něj ráno Jana.

„Já? Jako nemluvně,“ zalhal Ben.

„Jo? Já jsem slyšela něco jiného?“ popichovala dále Jana.

„Já nic neslyšel, protože jsem na rozdíl od tebe spal,“ odsekl Ben, aby neprozradil, jak to doopravdy bylo. V tu chvíli se ale zarazil. Pomůžte mu Ježíš příště, když o tom teď lhal?

Co strašidelného jsi viděl ty?

(nechte děti odpovídat)

Proč bylo špatně, že se Jana a Ben dívali na horor?

Protože tím pouští do své mysli zlé, ošklivé a strašidelné věci a dávají jim tak prostor.

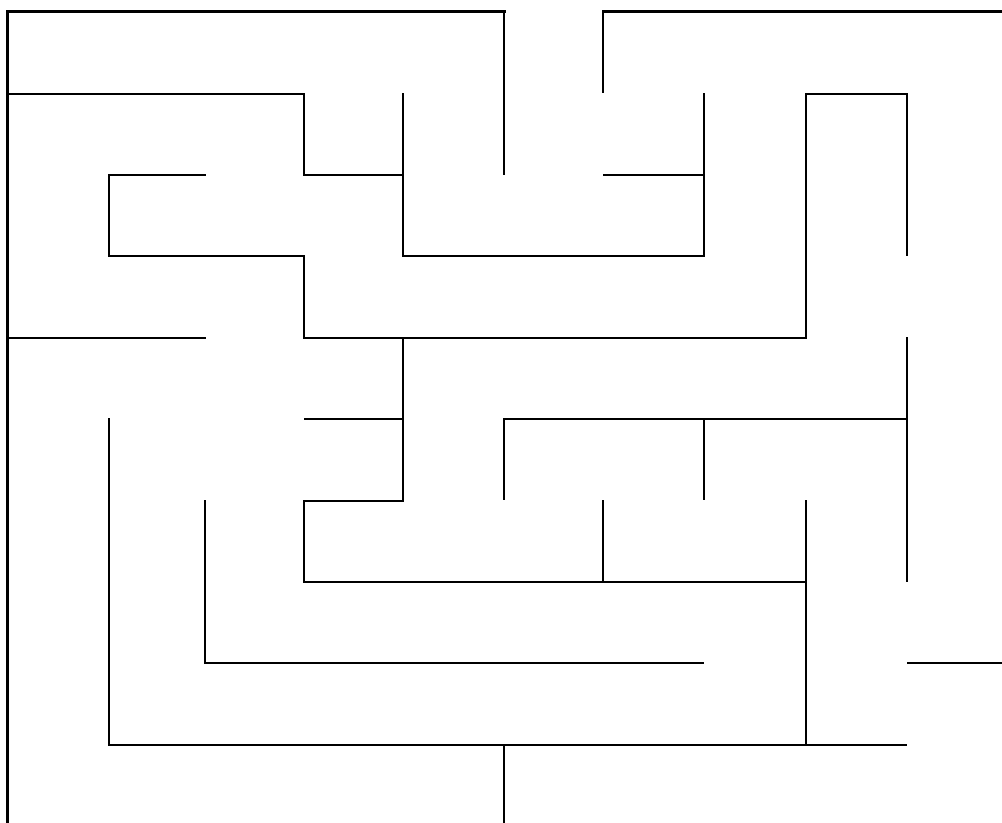
Hrozilo Benovi v noci nějaké nebezpečí?

Hrozilo, ale ne takové jako ve filmu. Zlí duchové jsou opravdoví a mohli využít Benův strach, aby je pustil do své mysli, a mohli ho navádět ke zlému.

Pomůžte Ježíš příště Benovi, když o tom lhal?

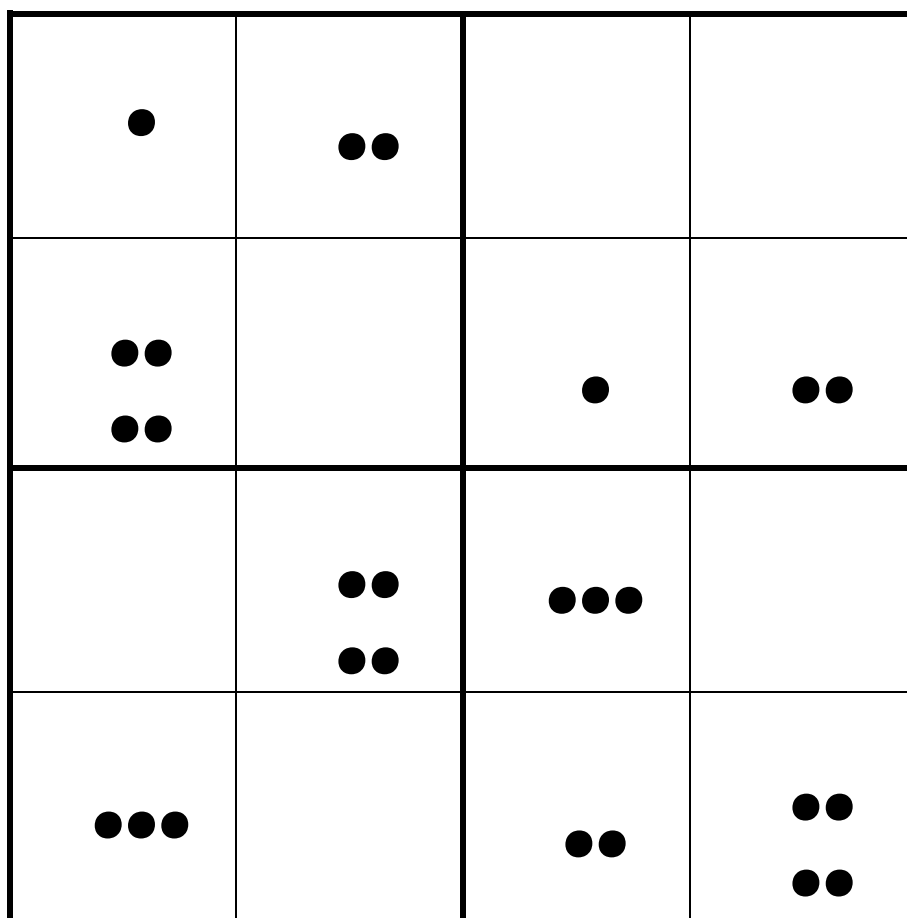
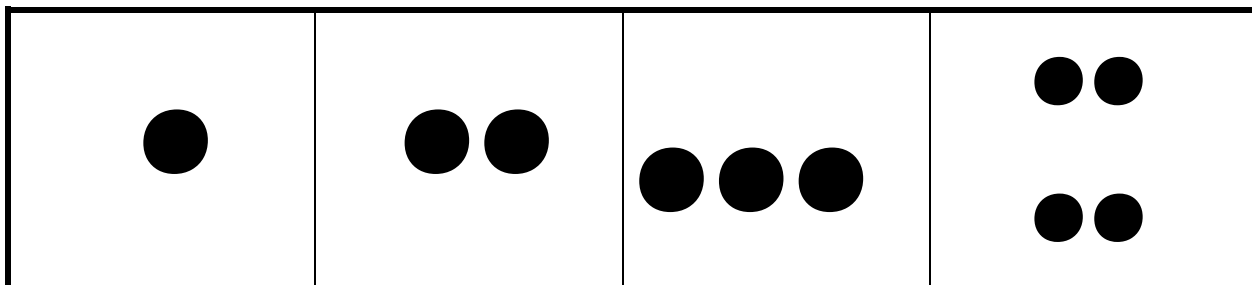
Ježíš ho nenechá zlému, ale kvůli lži bude Ben od Ježíše dál a možná se příště bude trápit déle.

Najdi s Benem cestu k jeho lampičce

Puntíkaté SUDOKU

Doplň do rámečků počet puntíků tak, aby se jejich počet ve sloupcích ani v řádcích neopakoval, a aby v malých čtverečcích byly taky vždy jen jednou.

Zkus si vytvořit vlastní „dospělácké“ SUDOKU.

Vyber si místo obrázků číslice (např. místo jahody jedničku, místo jablka dvojku ...) a doplň je na stejná místa jako v předchozích zadáních.

Pak dej SUDOKU vylústit rodičům nebo kamarádům.

Přeházej sloupce a pak čti po řádcích. Vyjde dnešní verš k zapamatování:

a	k	T	d	z	o	r	o	b	j
l	a	i	e	ř	v	j	n	e	ě
d	h	o	l	i	a	k	a	l	ž
o	u	d	o	c	m	o	s	n	t
s	i	i	u	a	l	l	a	s	v
l	n	i	d	n	a	m	i	i	v
t	ě	í	s	t	z	í.		v	
			K	o		2	1	l.	5